

τὴν ὁδὸν Πατησίων, τὴν ὁποίαν ἀπόντες δύνανται νὰ διατρέχωσι μὲ τὸ λαγνὸ τοῦ, διότι δὲν πιστεύομεν ἡ ταχυδακτυλουργικὴ τοῦ κ. Φραντζί τὴν νὰ εἶναι τοιαύτη ὥστε καὶ κιβώτια ἀκόμη νὰ δύνανται νὰ μεταφέρῃ. Ἀντὶ δὲ 45 δλοκλήρων χιλιάδων φράγκων ἡγόρασαν ἀνατομικὰ ἐργαλεῖα τοιαῦτα, ὥστε νὰ δύνανται νὰ ποκόψωσι συγχρόνως ὅλον τὸν κόσμον χειροπόδαρά καὶ πάλιν νὰ περισσεύουν· ἐκτός, ἐὰν ἔχουν σκοπὸν νὰ κάμνουν τὸν πόλεμον μὲ τοὺς ἱατρικοὺς τομεῖς. Εἰς δὲ αὐτὰ δὲν ἀνακαλύπτετε κρούσματα κομμοδουρίτιδος ;

Εἶδομεν στρατιώτην ἐλεεινὸν σχεδὸν ξεθράκωτον, δεινῶς πάσχοντα, μὴ δυνάμενον καὶ τοὺς πόδας νὰ σύρῃ καὶ ὅμως πεζοποροῦντα ἐπὶ ὄραν καὶ πλεόν ἐν συγκρατῇ συναδέλφων τοῦ ὅπως πορευθῇ εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Οἰκτρὸν καὶ ἀφιλόφρονον τὸ θέαμα. Ἐπὶ τέλους εἶναι ἀνάγκη στρατιωτικὰ φορεῖα πολυτελῆ καὶ στίλβοντα νὰ διανυκτερεύωσιν ἔξω τοῦ Γραννοπούλου ὑπὸ τὰς διαταγὰς καὶ ἐνὸς μόνου νεανίου ἀξιωματικοῦ, νὰ μὴ εὐρίσκηται δὲ οὐδ' ἓνα παληόκαρρο διὰ τὸν πτωχὸν πάσχοντα στρατιώτην, τὸν ἀποθνήσκοντα μυριάκις καθ' ὁδὸν πρὶν ἢ ζητήσῃ τὰ μέσα τῆς θεραπείας τοῦ ; Οὐδόλως παράδοξον, ἐὰν ποτε ἴδωμεν καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκόμη μεταβιβαζομένους εἰς τὸ νεκροταφεῖον δι' ἡλεκτρικῆς τινος τῶν ἰδίων των ποδῶν κινήσεως.

Μανθάνομεν ὅτι ὁ καθηγητὴς κ. Δηλιγιάννης ἔθετο ὑπὸ κάθαρσιν τοὺς ἐπικαθρούς ἐν τῷ στρατιωτικῷ νοσοκομείῳ, διὰ τὸν φόβον ἐπιδημικῆς ἀδαιμοσύνης. Τακτικὴν δὲ ὥρισεν αὐτοῖς τὴν διδασκαλίαν τὴν ἐκμάθησιν τῶν τύπων ἱατρικῶν συνταγῶν. Φαίνεται ὅτι ταλαίπωροι, ὅτι ἐν τῇ κατηραμένη ταύτῃ ἐπιστρατεῖᾳ ἀπεκδυθέντες τὸν πρὶν ἄνθρωπον, ἀπεξεδύθησαν τὰ πάντα.

Ἰδοὺ ὅτι καὶ αἱ ἐδραὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἐμαλακίσθησαν ἐπὶ τοσούτον ὥστε νὰ μεταβάλλωνται καὶ αὐταὶ εἰς κάραμέλλας ρουσφετίων. Καὶ πολλοὶ μὲν ἐγένοντο ἐσχάτως οἱ διορισμοὶ καθηγητῶν, ἀλλ' ὡς φαίνεται, οὐχὶ καὶ ἀρκοῦντες διὰ τὸν βαρυστόμαχον Ἰπουργὸν Παπαμιχαλόπουλον, ὅστις μόνος κατέχει εἰς τὴν ἐντασίν τῆς τῆν τέχνης τοῦ τὰ πάντα θεραπεύειν.

Νεαὶ λοιπὸν, εἰς ἄκρον δὲ παράτολμοι ἐπείκεινται χειροτονίαι ἐν τε τῇ Νομικῇ καὶ ἰδίᾳ τῇ φιλοσοφικῇ, τὸ μὲν συγγενείας ἐνελεν, τὸ δ' ἐκ φιλανθρωπίας ἐπὶ προλήψει δῆθεν φόβου αὐτοκτονίας, ἢ ῥήξεων διάζυγιου. Κατ' ἀμφοτέρας ταύτας τὰς περιπτώσεις παραγκωνίζονται ἀναμφιδόλως δύο ἱκανότητες χάριν ἐνὸς ἀγροίκου καθηγητοῦ τῶν ὀπωσοῦν καὶ ὀπωσθήποτε καὶ βιβαίως.

Νέτος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑ

ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ.

Α΄.

Κε' οἱ λόχοι τοῦ Μηχανικοῦ μᾶς φεύγουνε κι' ἐκεῖνοι !
Διαταγαὶ σκορπίζονται μὲ τόση γρηγοράδα,
Διαταγὴ 'στὰς ἑνδεκα ὁ τέταρτος νὰ μείνῃ,
'Στὰς ἑνδεκα καὶ τέταρτο νὰ πάῃ 'στὴ Λευκάδα.
'Στὰς ἑνδεκάμισυ κι' οἱ δύο, 'στὰς δώδεκα, νὰ μὲνῃ
Μονάχα ἓνας οὐλαμός . . . συνάθροισις σημαίνει.
Μὰ ποῖος γὰρ τὸ συσσίτιο θὰ ἔχῃ τὸ καζάνι ;
'Ο λόχος ἢ ὁ οὐλαμός ἐκεῖνος ποῦ θὰ μείνῃ ;
Καὶ ἂν 'στὸ λόχο θὰ δοθῇ, ὁ ἄλλος τί νὰ κάνῃ ; . .
Πάλι λοιπὸν τρεχάματα καὶ σκέψις τί νὰ γίνῃ.
Μὰ ἑξαφνα διαταγὴ μετὰ μὲν ὥρα φθάνει
'Εκεῖνοι ποῦ θὰ φύγουνε νὰ πάρουν τὸ καζάνι.

Β΄.

'Εμπρός, τραβοῦν 'στὸν Πειραιᾶ μ' ἀλαλητὸ μεγάλο,
Ζητοῦν ἀπὸ τὸν Φρούραρχο βαπόρι νὰ εὐρῇ,
Κε' αὐτὸς τοὺς λέει «πουθενὰ δὲν ἔχω νὰ σᾶς βάλλω,
Γιατὶ 'στὸ Παρελλήνιο οὐτ' ἓνας δὲν χωρεῖ.»
Βλασήμεναις 'δῶ, βλασήμεναις 'κεῖ, βλασήμεναις παραπέρα,
Καὶ γὰρ βαπόρι 'εγαίνουνε 'στοὺς δρόμους παγανιαῖς,
Μὰ τᾶχε στείλ' ὁ Μπούμπουλης νὰ ρίξουν 'στὸν ἄερα
Γιὰ γούστο 'λίγαις κανονιαῖς.

Καὶ τώρα ποῦ νὰ μείνουνε οἱ τόσοι σκαπανεῖς ;
Γιὰ τούτους τόπος πουθενὰ δὲν 'δρίσκεται κανεῖς.
Λοιπὸν εἰς τὸ Τινάνειον νὰ πᾶνε περιβόλι,
Μὰ ἀπὸ κάμπιαις καὶ αὐτὸ εὐρέθηκε γεμάτο . . .
Θυμῶνουν πᾶς κι' οἱ σκαπανεῖς, καὶ θυμῶμένοι ὅλοι
Σκορπίζονται 'στὸν Πειραιᾶ καὶ τρέχουν ἄνω κάτω.

Γ΄.

Σημαίνουν δέκα, ἑνδεκα, μεσάνυχτα πλακόνουν,
Καὶ τέλος ἤλθε προσταγὴ νὰ 'μποῦν στὴν Ἀμφιτρίτη.
Μὰ νέαις πάλι συμφοραῖς 'στὴ μέση ξεφυτρύνουν,
Δὲν βρίσκουν τὰ ναυτόπουλα κι' αὐτὸν τὸν κυβερνήτη.
Κε' ὡς ποῦ νὰ πάρουν εἰδησι, ἐπέρασε μία ὥρα,
Κε' ὡς ὅτου νὰ ἐτοιμασθοῦν, καὶ δεύτερη σημαίνει,
Καὶ . . . τὰ καζάνια ἀναψάν . . . μὰ τί νὰ κάμουν τώρα
Ποῦ 'στὴ γραμμὴ οἱ σκαπανεῖς ἦταν μαζεμένοι ;

Δ'.

Λοιπὸν τὰρὰμ, ταρατατὰ, ἀρχίζει ἡ τρουμπέτα,
 Τὰρὰμ, τὰρὰμ, ταρατατὰ, δὲν φαίνεται κανεῖς·
 Κατὰ διαβόλου ἔστειλαν σπαθὶ καὶ μπαγιονέττα,
 Καὶ εἰς τὸ γλέντι τῶστρωσαν οἱ φίλοι σκαπανεῖς.
 Ἀπὸ κρασί καὶ ἔρωτα γλεντοῦσαν μεθυσμένοι,
 Μιὰ ὥρα κι' ἓνα τέταρτο βαρεῖ τὸ τρατατὰ . . .
 Ἀκούσανε κι' οἱ Πειραιεῖς τὸν τόσο σαματὰ,
 Καὶ νᾶ! ἀπ' τὰ κρεβάτια των πηδοῦνε τρομασμένοι.
 Μὰ κι' ἡ γυναῖκες τρέχουνε παντοῦ με μισοφόρι,
 Γιὰ τὸ Θεὸ μὴν καίγεται κανένα μαγαζί;
 Μὴ τούρκικο ἐπρόβαλλε 'στὸν Πειραιᾶ βᾶπορι;
 Ἡ μὲ τορπίλλας κᾶηκε κι' ὁ Μπασούπουλης μαζί;

Ε'.

Τὰρὰμ, τὰρὰμ, ταρατατὰ, τρουμπέταις τρεῖς ἔβαρουνε,
 Κι' οἱ σκαπανεῖς μαζεύονται ἀπ' τὸ κρασί κουροῦνα,
 Τὸς βλέπουν οἱ ἀνώτεροι, ἀπὸ καρδιάς γελοῦνε,
 Καὶ δύο, δύο τοὺς πετοῦν σὲ μιὰ πλατεῖα μαοῦνα.
 Μ' ἀπάνω 'στὸ μπαρκάρισμα ἓνας γέρονς σολτάτος
 Βλέπει τὴ θάλασσα κρασί καὶ πέφτει 'στὸ γιαλὸ,
 Μὰ τὸν τραβᾷ ἀπ' τὰ μαλλιά παλληκαρᾶς βαρβάτος,
 Καὶ ἔτσι μπαρκαρίζονται καὶ . . . πᾶνε 'στὸ καλὸ.

Souris

ΦΩΝΗ

Λαέ! ὡς πότε θὰ τραβᾶς τὸν «ῥυνο τοῦ Βαρουῆα»
 κι' ὁ κόσμος τῆς Ἀνατολῆς θὰ σοῦ φωνάζῃ γιοῦχα;
 Εἶνε καιρὸς νὰ αἰσθανθῇς τὰ ἄτιμά σου χάγια.
 Εὐπνισ' ἑλληνικὲ λαέ καὶ τσάκισε Κ Ε Φ Α Δ Ι Α
 Καὶ ρίξου εἰς τὸν πόλεμον μέσα καὶ ἔξω πλέον.
 Τρίξε τὰ δόντια σου λαέ καὶ δειξ' ὅτι εἶσαι λέων.
 Γιὰ νὰ προγγίξης τὸ κακὸ δὲν εἶνε ἄλλος τρόπος·
 Ἀλλ' ὡς κρέμα 'ς τὰ ἔξοδα καὶ κρέμα τόσος κόπος.

Φαλὲς

Η ΣΜΑΡΑΓΔΑ.

Ποιὸς γνωρίζει τὴν Σμαράγδα
 Ποῦχει χάrais, ποῦχει κάλλη,
 Ὅσα δὲν τὰ ἔχει ἄλλη,
 Κ' ἓνα ἐλάττωμα φρικτὸ,

Δηλαδή, ἓναν πατέρα
 Ποῦχει σπάθα, καὶ τουφέκι
 Ποῦ χωρεῖ χοντρὸ φυσέκι,
 Ἐνα δράκο μοναχό;

Τὴν ἐγνώρισα προπέρσι . .
 Ἡ καρδοῦλα τῆς πετοῦσε,
 Τὰ παιχνίδια τ' ἀγαποῦσε,
 Καὶ τεργιάξαμε καλά.

Ἦξερε πῶς τὴν γελάω,
 Ἦξερα πῶς με γελάει,
 Κι' ὁ καιρὸς μας νὰ περνᾷ
 Ἐζητούσαμε κι' οἱ δύο

Μιὰ βραδιὰ μοῦ λέ' ἡ Σμαράγδα
 Ἐλα κι' εἶμαι μοναχὴ μου,
 Ἐκαμα τὴν προσευχή μου,
 Καὶ ἐμπῆκα νὰ τὴν ἴβω . . .

Μόλις ἔλεγα 'στὸ νοῦ μου
 Νὰ στενάξω καὶ νὰ κλάψω,
 Νὰ τῆς κόψω νὰ τῆς ράψω
 Ὅσαις μοῦ ἐρθοῦν ψευτιάς,

Κάποιον ἄκουσα νὰ βήχῃ
 Σᾶν νὰ ᾄχτύπησε κουδοῦνι
 Χάθηκα τρίζει σφυροῦνι
 Ἐλυωσα βροντάει σπαθί

Μπροῦφ τὸ κάνει ἡ Σμαράγδα
 Καὶ μ' ἀφίνει 'στὸ σκοτάδι . .
 Μπῆκα ζωντανὸς στὸν Ἄδη
 Δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ ἔγω . . .